

Over worstjes

Worstjes groeien niet aan een boom of ergens onder de grond. Worstjes worden gemaakt van varkens. Dat is nu eenmaal zo.

Slagers met hagelwitte mutsen en vlijmscherpe messen gooien stukken varken aan de bovenkant in hun worstmolens, en dan floepen daar van onderen slierten worstjes uit. Verse worstjes in glibberige koeiendarmen. O, wat een enge machines zijn dat. Stel dat je vingers daar per ongeluk in terechtkomen. Of je hele hand! Dan krijg je worstjes van je eigen vlees! Maar dat gebeurt gelukkig bijna nooit.

Je hebt gewone worstjes en kampioensworstjes.

Kampioensworstjes worden gemaakt van precies het juiste vlees en precies de juiste kruiden. Daar zijn regels voor. De worstjes mogen niet te vet zijn, want anders krijg je last van je maag, maar ze mogen ook niet te mager zijn, anders zijn ze droog en taai. Ze mogen niet te zout zijn, want dat is slecht voor je hart, en niet te peperig, want anders heb je de hele avond dorst. Maar als er van alles te weinig in zit, smaken ze naar nul komma niks. (Nee, dit is geen leerboek voor slagers. Dit moet je alleen even weten om het verhaal beter te begrijpen.)

Ieder jaar in juni organiseerde de Vereniging Voor Vleeswaren Van Verse Varkens de Worstwedstrijd van het Jaar. Dan kwamen alle slaggers uit het hele land naar een groot voetbalveld, met een schaal zelfgemaakte worstjes volgens geheime recepten. Een jury van mensen met fijne smaak koos de beste worstjes, en wie won kreeg een gouden kroon en werd Koning Worst van het Jaar.

Slager Tuitjes won al zo lang hij meedeed. Jaar in, jaar uit, zijn worst was gewoon de beste.

Tot de jonge slager Smak voor de eerste keer meedeed. Tot ieders verbazing wonnen slager Smak en slager Tuitjes dat jaar allebei de eerste prijs. De jury kon gewoon niet kiezen.

Slager Smak glom van trots nog harder dan zijn worstjes. Maar slager Tuitjes niet. Hij was stikjaloers. 'Er kan maar één Koning Worst zijn en dat ben ik!' riep hij. 'Wacht maar tot volgend jaar! Dan zul je het wel zien!'

Maar het volgende jaar werden ze weer samen eerste. En dat jaar daarna ook...

Twee koningen, dat moet wel misgaan. En dat ging het ook, vijfentwintig jaar geleden.

Slager Smak deed voor de vierde keer mee, en zijn worstjes zagen er weer net zo geweldig uit als die van slager Tuitjes. Maar toen de juryleden in zijn worstjes beten, proefden ze rare harde slierten. Eerst dachten ze nog dat die bij een nieuw geheim recept hoorden, maar na een paar tellen spuugde iedereen ze kokhalzend uit. 'Iegh! Dat zijn... dat zijn... rattenstaarten!'

'Ráttenstaarten?' Slager Smak snapte er niks van! 'Hoe kan dat nou? Hoe kan dat nou?' riep hij.

'Ja, hoe kan dat nou?' riepen alle toeschouwers.

'Ja, hoe kan dat nou?' schaterde slager Tuitjes.

'Hahahahahaha!'

Slager Tuitjes werd weer in zijn eentje eerste en slager Smak werd niet eens laatste, want hij werd gediskwalificeerd. En weet je wat nog erger was? De jury besliste dat slager Smak vijftwintig jaar niet meer mee mocht doen, want worstjes met rattenstaarten erin zijn levensgevaarlijk. De hele jury had diarree gekregen en de voorzitter van de jury was van pure schrik vegetarisch geworden. Hij wilde nooit meer vlees eten.

Slager Tuitjes moest daar zo om lachen, dat slager Smak woedend naar hem toe liep en de kroon van zijn hoofd sloeg. Slager Tuitjes sloeg terug en ze begonnen te vechten. Toen ze klaar waren met vechten, moest slager Tuitjes zijn kroon weer inleveren, en mocht hij ook vijftwintig jaar niet meer meedoen. Worst was superbelangrijk, maar erom vechten was tegen de regels.

Nou, nou, nou, dat was me een toestand met die twee slaggers. Ze waren allebei razend.

Slager Tuitjes vertrok naar Amerika om daar voortaan Koning Worst te worden en slager Smak bleef in Nederland en deed niet meer mee.

Zo ben je allebei eerste, en zo mag je allebei vijftwintig jaar niet meer meedoen.

Vijftwintig jaar later bestond de Vereniging honderd jaar.

Honderd jaar, dat is een eeuw. Daarom organiseerde de VVVVVV de Worstwedstrijd van de Eeuw. Wie won mocht zich de rest van zijn leven Koning Worst van de Eeuw noemen.

Het grote nieuws ging het hele land door. Het stond in alle kranten. Alle slaggers hadden het erover en iedereen wilde meedoen.

Slager Smak mocht ook weer meedoen. Hij haalde zijn oude geheime recept uit de kluis waar hij het vijftwintig jaar bewaard had. Hij dacht aan rattenstaarten en hij dacht aan slager Tuitjes. Die verschrikkelijke man zat gelukkig in Amerika...

1
Een nieuwe opa

Bette Babs Buitelaar wist helemaal niks van de Vereniging Voor Vleeswaren Van Verse Varkens en ook niks over de Worstwedstrijd van de Eeuw.

Ze was bijna negen jaar en woonde met haar vader en moeder in de Appelstraat in Moppel.

Op een dag gebeurde er iets raars.

De bel ging en Bette Babs deed open. Op de stoep stond een oude meneer met twee enorme koffers. Hij had waterige ogen, verkreukelde oren en zijn kale hoofd glom alsof iemand het had ingesmeerd met boter.

Mama kwam achter Bette Babs aan de gang in en schrok zich een ongeluk. 'Opa Tuitjes?' zei ze.

De meneer die opa Tuitjes heette, sleepte de koffers naar binnen en keek rond. 'Zo. Ik ben er,' zei hij met een diepe zucht.

Mama staarde hem ongelovig aan. 'Opa Tuitjes? Bent u het echt? Wat komt u doen?'

'Hier logeren,' zei opa Tuitjes vriendelijk. 'Mijn huis is weggewaaid. Heb je iets te drinken voor je oude opa?'

Mama wreef in haar handen, keek naar Bette Babs en haalde een glaasje appelsap.

'Nou, eh, ga eerst maar even zitten,' zei ze.

'Dank je, kind.' En toen vertelde opa Tuitjes dat zijn huis in Amerika was weggewaaid door een orkaan. En dat hij wel twaalf uur in het vliegtuig had gezeten en nog een uur in een taxi, en dat hij moe was en graag naar zijn kamer wilde. 'Over

zes weken is mijn huis weer opgebouwd. Ik blijf zolang op familiebezoek. Waar is de logeerkamer?'

'In het tuinhuisje,' zei mama automatisch. Ze keek op de klok. Papa kwam zo thuis. Of nee, papa kwam nú thuis, want Bette Babs hoorde de keukendeur. Hij kwam de kamer in en keek naar de koffers. 'Wat doet die man hier?' vroeg hij verbaasd.

'Dat is opa Tuitjes,' zei Bette Babs.

'Wie is opa Tuitjes?'

'Dat ben ik,' zei opa Tuitjes. 'En wat doet u hier?'

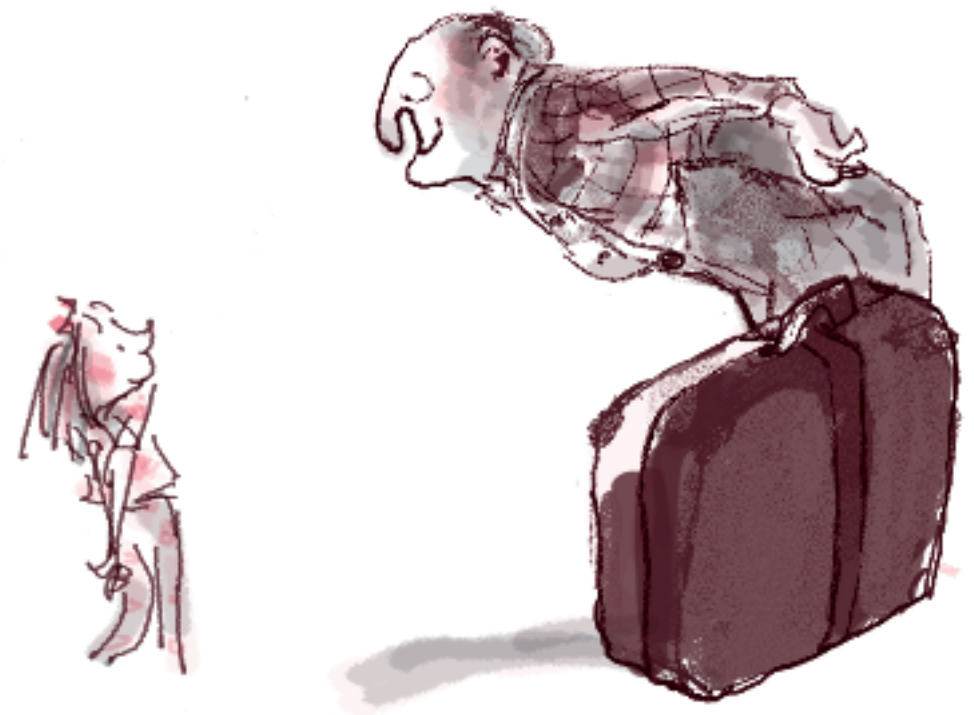
'Ik woon hier,' zei papa.

'O, en ik logeer hier,' zei opa.

Bette Babs schoot in de lach. 'Zijn huis is weggewaaid,' zei ze. 'Hij blijft zes weken logeren in het tuinhuisje.'

'Fijn dat het mag,' zei opa. 'En wat ben ik blij dat ik mijn achterkleindochter eindelijk eens zie. Kom eens hier, kind.'

Bette Babs kwam dichterbij en opa bekeek haar van top tot teen. 'Wat ben je gegroeid,' zei hij bewonderend. 'Hoe heet je ook weer?'

‘Bette Babs,’ giechelde Bette Babs. Gegroeid? Hij had haar nog nooit gezien!

Opa was klaar met kijken. ‘Kan ik dan nu de koffers gaan uitpakken?’ vroeg hij.

Papa deed zijn mond open en dicht. Hij snapte er zo te zien nog minder van dan mama. ‘Ga maar even naar je kamer,’ zei hij tegen Bette Babs.

Bette Babs ging naar de gang en drukte haar oor tegen de deur.

Ze kon het niet zo goed verstaan.

Opa zei dingen als: ‘...grote orkaan... maar zes weken... heimwee...’

En papa zei: ‘...nooit gezien... zomaar op de stoep... niet even kunnen bellen...’

En toen zei opa weer: ‘...verrassing... lieve familie... eigen vlees en bloed...’

Het klonk gelukkig niet boos. Papa en mama waren lieve mensen, die zouden een oude opa heus niet zomaar op straat laten staan.

De deur ging open en papa botste met de koffers tegen Bette Babs op.

Nieuwsgierig liep ze achter hem aan naar buiten. ‘Is dat echt mijn opa?’ vroeg ze.

‘De opa van mama,’ zei papa. ‘Hij is heel lang geleden plotseling geëmigreerd naar Amerika. Daar ging hij worst maken of zoiets. Mama weet het ook niet precies, ze was toen nog klein. Maar ze hebben elkaar nooit meer gezien. Volgens mij dacht ze dat hij dood was.’

‘Worst maken?’ Bette Babs grinnikte. Mama at nooit vlees. Ze was vegetarischer dan een groentewinkel, zei papa altijd. ‘Hij lijkt me wel aardig,’ zei ze.

‘Het zal wel. Voor mij is het een vreemde ouwe man. Maar het blijft familie. En over zes weken gaat hij weer terug naar

Amerika, zegt hij.’ Ze waren bij het tuinhuisje en papa droeg de koffers naar binnen. ‘Maar het is wel raar,’ mompelde hij.

Nou, daar had hij wel gelijk in.

Bette Babs rende naar de hoek van de straat. Daar woonde haar beste vriend Tijn.

‘Ik heb een opa!’ riep ze opgewonden.

‘Ik ook,’ zei Tijn.

‘Maar ik heb een nieuwe. Een heel ouwe, uit Amerika. Hij logeert zes weken bij ons, tot ze zijn huis weer hebben gemaakt.’

Tijn ging meteen mee om naar de nieuwe ouwe opa te kijken. Opa stond in het tuinhuisje en deed net een koffer open.

‘Ik ben Tijn,’ zei Tijn.

‘Leuk,’ zei opa. ‘Ga eens opzij, jongen. Ik moet mijn koffer uitpakken.’

‘Meneer Tuitjes...’ begon Bette Babs.

‘Zeg maar opa, lief kind,’ zei opa Tuitjes vriendelijk.

‘Eh... opa, wat gaat u hier allemaal doen?’

‘Niet zoveel. Uitrusten in mijn eigen oude Nederland. Misschien wat kennissen bezoeken. En jou goed bekijken.

Vind je het leuk dat ik er ben?’

‘Ik denk het wel.’

‘Nou, ik ook, hoor,’ zei opa. ‘Help je me even uitpakken?’

Hij deed een koffer open en Bette Babs legde opa’s kleren in een kast.

‘Hé, niet doen!’ riep opa ineens naar Tijn.

Bette Babs keek om. Tijn had de andere koffer op zijn kant gelegd en klikte het slot open.

Opa liep haastig naar hem toe, deed het slot weer dicht en schoof de koffer onder het bed.

‘Wat zit daarin?’ vroeg Bette Babs nieuwsgierig.

‘Dagboeken,’ zei opa. ‘Dat is privé. En nu ga ik even een dutje doen. Tot straks.’ En hij duwde hen naar buiten.

‘Die koffer is veel te groot voor een paar dagboeken,’ zei Tijn.

‘Hij is al heel oud. Dan heb je vast veel dagboeken,’ zei Bette Babs. ‘Misschien wil hij ze allemaal nog een keer lezen.’

‘Wie leest er nou oude dagboeken,’ zei Tijn. ‘Je weet precies hoe alles afloopt. En zijn oren zijn raar.’

Toen gingen ze naar de speeltuin.

2 Opa en Tijn

Opa was dan wel een beetje raar uit de lucht komen vallen, maar hij was superaardig. Hij deed zijn best om het iedereen naar de zin te maken, en dat lukte goed.

Al op de eerste dag waste hij fluitend de vaat en schoffelde hij neuriënd de tuin.

Aan Bette Babs vertelde hij verhaaltjes over vroeger, over paardenwagens en over aardappels die maar tien cent de kilo kostten. Tussendoor leerde hij haar hoe ze met een elastiekje steentjes kon schieten tegen lege blikjes. Dat deed hij zelf met zijn bretels. Hij kon dat heel goed, vanaf het tuinhuis schoot hij gemakkelijk een blikje omver aan de andere kant van de tuin.

En hij leerde haar hoe ze gezichten kon oefenen. Dat was zijn hobby, had Bette Babs toevallig ontdekt. Op de tweede ochtend liep ze het tuinhuis in en ze zag opa voor de spiegel

